

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592449328/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

trufne. Jeg kunde ikke finde andet Svar end Nei. Jeg stræbte ogsaa efter at udfinde med min Tanke, hvad dog Grevens Hensigt kunde være. At han og hans Søn ikke vilde løbe til Baron Panin i Wien og klage som Skoledrengene eller føre borgerlig Sladder, var mig klart nok. Men at de ikke havde opgivet Spillet, var mig ligesaa klart, skjøndt jeg tillige her mødte en uigjennemtrængelig Dunkelhed.

Længe skulde jeg ikke gaa omkring i denne Slags Uro. Fra Baron Panin i Wien kom et Ønske om, at Familien vilde begive sig til Neapel, og der blev strax truffet Forberedelser til Afreise. Grevinden og Fru v. Hönck syntes at betragte sig som medindfattede i «Familien»; Comtesse Felicia var derimod bestemt ikke indbudet, men besluttede at reise med alligevel. Ingen kunde forbyde hende at reise til Neapel. Selve Baronens Ønske havde intet Paafaldende: det var den Tid, da «Selskabet» forlod Rom og gik sydpaa. Jeg havde hele Tiden vidst, at min Samværen med Hende var paa Tid, et kort Laan mod store Renter, et Stykke Himmel, der var faldet ned til mig og skulde bødes for ved Savnet, naar det forsvandt; men der er Ting, man kan vide og dog ikke have fuldt optagne i sin Bevidsthed. Jeg forstod ikke, hvorledes jeg nu, efter at have prøvet, hvad Livet var, skulde kunne leve uden det, der var Livsbetingelsen. Jeg tænkte paa, ogsaa at reise til Neapel, men indsaar, at det ikke kunde gaa an uden Hendes Tilladelse, og hvorledes kunde hun give den? Og selv om hun vilde begaa den besynderlige Uforsigtighed at give mig den, hvorledes kunde jeg saa med Ære benytte mig deraf, da det, som Verden kaldte hendes Ære, kunde sættes paa Spil derved? Ja, truede der hende en Fare, saa var det en anden Sag; men hvad Fare, navnlig overfor Grevens, kunde fornuftigvis antages at true hende, naar hendes egen Ægtefælle ledede hendes Bevægelser?

Det Uundgaelige, det Unaturlige, maatte da skee: Jeg maatte være, hvor hun ikke var. Jeg udbad mig en Gunst, en forholdsvis stor Gunst, men dog næsten herettiget efter Alt, hvad der var skeet, efter Aanden, der havde hersket i vor Samværen: at den officielle Afsked, jeg tog med hende, ikke maatte være den sidste, men at jeg maatte see og hilse paa hende paa den nærmeste Station; jeg vilde ikke træde nær, hun skulde blot vide, at jeg var tilstede, og dertil gav hun sit Minde.

Da det allerede var hedt om Dagen, havde de valgt at reise med Aftentoget, og medens jeg ventede i Stilheden, stod Fuldmaanen op.